

Ο Έτορε Μεσίνα έγραψε στο blog του για τα προβλήματα του... αγαπημένου ιταλικού μπάσκετ, υπογραμμίζοντας τους λόγους που οδήγησαν στην κρίση, ενώ παράλληλα προτείνει και τη λύση που θα βγάλει τη "Lega" και την "σκουάντρα ατζούρα" από το αδιέξοδο.

Για να διαβάσετε το πλήρες κείμενο του Ιταλού προπονητή της ΤΣΣΚΑ Μόσχας πατήστε [εδώ](#)

Αναλυτικά:

«Πρώτα από όλα η εθνική ομάδα της Ιταλίας απέτυχε να προκριθεί απευθείας στο Ευρωπαϊκό μπάσκετ του 2009. Ο Αντρέα Μαρνάνι κι ο Μάρκο Μπελινέλι αρνήθηκαν να πάρουν μέρος και προτίμησαν να δουλέψουν το καλοκαίρι με τις ομάδες τους. Επίσης τραυματίστηκε κι ο Ντανίλο Γκαλινάρι. Ακόμη δεν ήταν σαφές αν θα έπαιζαν βετεράνοι παίκτες όπως ο Μπαζίλε, ο Μαρκονάτο κι ο Γκαλάντα, που είτε αρνήθηκαν τις προσκλήσεις είτε δεν τις πήραν ποτέ. Επιπροσθέτως ο Σύνδεσμος των παικτών απείλησε με απεργία αν δεν άλλαζε το όριο ξένων παικτών στο ιταλικό πρωτάθλημα. Κατάφεραν τελικά να έρθουν σε συμφωνία, αλλά τους πήρε πολύ ενέργεια και τελικά η όλη διαδικασία έβαλε πίεση στην εθνική ομάδα. Δεν παίξαμε καλά σε ένα δύσκολο γκρουπ με τη Σερβία και τη Βουλγαρία, αλλά ήμασταν τυχεροί που πήραμε την 3η θέση και προκριθήκαμε στον προκριματικό γύρο, που διατηρεί ζωντανές τις ελπίδες μας. Αυτό εκλήφθηκε ως καταστροφή από τον Τύπο και τους φιλάθλους.

Δεύτερον, δύο σύλλογοι -η Νάπολι (που πριν από δύο χρόνια κέρδισε το κύπελλο Ιταλίας και πήρε μέρος στην Ευρωλίγκα) κι η Κάπο Ντ' Ορλάντο (που έφτασε πέρσι στα πλέι-οφ με τον Τζιανμάρκο Ποτσέκο στη σύνθεση της)- αποκλείστηκαν από τη λίγκα επειδή δεν κάλυπταν τις οικονομικές απαιτήσεις. Αναρωτιέται γιατί αυτό δεν έγινε στα μέσα του καλοκαιριού ή στην αρχή της προετοιμασίας, αλλά έγινε τον Σεπτέμβριο, μερικές ημέρες

πριν την έναρξη της σεζόν. Γιατί αυτή η κατάσταση δεν ελέγχθηκε από την Ομοσπονδία για να προλάβει δύο προπονητές κι αρκετούς παίκτες από το να μείνουν χωρίς δουλειά. Όταν έγιναν οι ανακοινώσεις ήταν ήδη πολύ αργά.

Τρίτον, μετά την παραίτηση 11 μελών του διοικητικού συμβουλίου της Ιταλικής Ομοσπονδίας ο πρόεδρος αναγκάστηκε να παραιτηθεί κι αυτός. Τώρα ο πρόεδρος είναι υπηρεσιακός. Η κατάσταση αυτή ενίσχυσε ακόμη περισσότερο την οικονομική και πολιτική κρίση. Αυτή τη στιγμή δεν έχουμε κυβέρνηση στο μπάσκετ μας. Με την εξαίρεση ορισμένων ομάδων όπως η Σιένα, η Ρόμα, το Μιλάνο δεν υπάρχει η οικονομική δύναμη και ένα σύστημα ανάπτυξης νέων παικτών. Αυτό που κάνει το θέμα χειρότερο είναι ότι όλοι πιστεύουν ότι η ρίζα του προβλήματος είναι οι εκατοντάδες ξένοι που παίζουν στο πρωτάθλημα, χωρίς την παρέμβαση της Ομοσπονδίας.

Στην πραγματικότητα, η κατάσταση είναι ακόμη πιο περίπλοκη. Όλοι οι προπονητές που δούλεψαν στην εθνική ομάδα τα τελευταία 15 χρόνια έχουν αναφερθεί στο σοβαρό πρόβλημα της ανάπτυξης νέων Ιταλικών παικτών, το οποίο αναμενόταν να οδηγήσει σε μεγαλύτερα και γενικότερα προβλήματα. Για 15 χρόνια εθελουφλούσαμε και κρύβαμε τα προβλήματα πίσω από τα καλά αποτελέσματα της εθνικής ομάδας. Υποτιμούσαμε τις κακές πορείες των μικρών εθνικών, την ώρα που το '80 και το '90 είχαν μεγάλες επιτυχίες στο υψηλότερο επίπεδο. Ακόμη υποτιμήσαμε το γεγονός ότι οι φίλαθλοι δεν ταυτίστηκαν με τις ομάδες, λόγω των συνεχόμενων αλλαγών στο ρόστερ.

Για να καταλήξω δεν είναι ένα πρόβλημα μεταξύ των γηγενών και των ξένων παικτών. Είναι ένα πρόβλημα με διάρκεια. Αν αλλάξεις το ρόστερ κάθε χρόνο για οικονομικούς λόγους και λόγω έλλειψης Ιταλών παικτών (κάτι που οι περισσότερες ομάδες έκαναν για να ξεπεράσουν τα οικονομικά και τα τεχνικά προβλήματα), το μόνο που κάνεις είναι χάνεις τους φιλάθλους. Για παράδειγμα οι φίλοι της ΤΣΣΚΑ δεν λατρεύουν μόνο τον Βίκτορ Κριάπα ή τον Αλεξέι Σαβρασένκο, αλλά ακόμη τον Τζέι Αρ, τον Τράιαν και τον Ματίας επειδή παίζουν αρκετά χρόνια στην ομάδα και παίζουν με όλη τους την καρδιά. Θα ήταν τελείως διαφορετικό, αν αλλάζαμε το ρόστερ μας κάθε χρόνο και δεν είχαμε σταθερότητα στο πρόγραμμα μας. Αυτό είναι που συμβαίνει ακριβώς στους ιταλικούς συλλόγους.

Το πρώτο πράγμα που πρέπει να κάνουν οι ομάδες που δεν έχουν οικονομική άνεση και θέλουν να μειώσουν το μπάτζετ τους, είναι να αναπτύξουν το πρόγραμμα των Ακαδημιών τους. Λίγες ομάδες μπορούν να συνεχίσουν να επενδύουν χρήματα σε προπονητές και μεταγραφές νεαρών παικτών. Για αυτό και προτείνω στην ρώσικη Ομοσπονδία εδώ και τρία χρόνια, να προσλάβει ένα μόνιμο τεχνικό τιμ που θα γυρίζει τη χώρα και θα διδάσκει και θα επιλέγει παίκτες, θα βοηθάει τους προπονητές να εξελιχθούν και τελικά θα σχηματίσει μια ομάδα από τους 25 καλύτερους παίκτες (διαφόρων ηλικιών). Δεν έχουμε τέτοιο πρόγραμμα στη Ρωσία, αν κι είναι κάτι που συμβαίνει στην Ισπανία και στην Ελλάδα εδώ και 15 χρόνια.

Η Ιταλία το είχε πιο πριν και είχε μεγάλες επιτυχίες όχι μόνο στις μικρές εθνικές ομάδες, αλλά και στο κομμάτι της ανάπτυξης των παικτών. Μπορώ να δώσω ένα σπουδαίο παράδειγμα. Μετά την απογοητευτική χρονιά της σεζόν (1992-1993), όταν ήμουν πρώτα βοηθός και μετά πρώτος προπονητής, αποφάσισα να αντικαταστήσω μερικούς βετεράνους με 20χρονους παίκτες, που πριν από λίγο καιρό είχαν κατακτήσει το ασημένιο μετάλλιο στο

Παγκόσμιο Πρωτάθλημα του Έντμουντον. Αυτή η γενιά συμπεριελάμβανε τον Φούτσκα, τον Μάιερς, τον Μπονόρα και τον ΜΟρέτι. Μετά είχαμε κι ένα ακόμη δυνατό γκρουπ παικτών γεννημένων το 1975 (Μαρκονάτο, Γκαλάντα κτλ), το οποίο ήταν αποτελέσματα του προγράμματος που έπαιρνε αυτούς τους παίκτες κάθε χειμώνα για 20 ημέρες, προκειμένου να δώσουν φιλικά παιχνίδια απέναντι σε κολέγια της Αμερικής. Το αποτέλεσμα ήταν αυτή η γενιά να κερδίσει το ασημένιο μετάλλιο το 1997, το χρυσό το 1999, το χάλκινο μετάλλιο το 2003 και το ασημένιο μετάλλιο στους Ολυμπιακούς του 2004. Τη δεκαετία του '90 η ιταλική ομοσπονδία είχε ένα full-time τεχνικό τιμ κι έναν προπονητή στην ανδρική ομάδα που θα ήταν υπεύθυνος για όλα τα τμήματα.

Αυτή η γενιά έχει αποσυρθεί τώρα και το σύστημα έπαψε να λειτουργεί, με αποτέλεσμα τώρα να μην έχουμε τίποτα. Ο Μπαρνιάνι κι ο Μπελινέλι είναι σπάνιες εξαιρέσεις που ήρθαν από το πουθενά. Ο πρώτος από μια μικρή ομάδα της Ρώμης, που πραγματικά έχει ταχθεί στην ανάπτυξη νεαρών παικτών κι ο δεύτερος προέκυψε από τα τμήματα υποδομής της Βίρτους Μπολόνια. Όσο για τη λύση; Ειλικρινά πιστεύω, παρά την φυσική μου προδιάθεση για τις αμοιβαίες υποχωρήσεις, ότι κατά τη διάρκεια αυτής της κρίσης πρέπει να κάνει κάποιος ένα έ να βήμα μπροστά, να πάρει την ευθύνη και τις αποφάσεις.

Δυστυχώς το πολιτικό σύστημα στον αθλητισμό υποδεικνύει ότι τα σωματεία από το μεγαλύτερο ως το μικρότερο έχουν την ίδια βαρύτητα ψήφου στην ανάδειξη του νέου προέδρου. Κι έτσι είναι δύσκολο να μαζέψει ψήφους και πρέπει ο υποψήφιος να... χτυπάει πόρτες. Ως αποτέλεσμα τις περισσότερες φορές έχουμε άτομα που είναι παθιασμένα για το μπάσκετ, αλλά δεν είναι επαγγελματίες για να αναλάβουν τη διαχείριση. Είναι μια δύσκολη στιγμή για να κατανοήσουμε τα κριτήρια της σωστής απόφασης. Αυτή τη στιγμή η καλύτερη λύση είναι η Ολυμπιακή Επιτροπή να ορίσει ένα ισχυρό πρόσωπο για να οδηγήσει την Ομοσπονδία, από το να έχουμε νέες εκλογές. Πρέπει να έχουμε νέους κανόνες, πριν έχουμε μια νέα διοίκηση. Γιατί διαφορετικά θα φτάσουμε να αντιμετωπίζουμε τα ίδια προβλήματα και το μόνο που θα έχει αλλάξει θα είναι τα πρόσωπα. Θα είναι πολύ δύσκολο και θα μας πάρει χρόνια και χρόνια για να φέρουμε το μπάσκετ πίσω στο επίπεδο που βρισκόταν.

Στα αθλήματα η δημοκρατία νοείται αν υπάρχει μια ισχυρή αίσθηση ευθύνης και αυτοκυριαρχίας. Διαφορετικά επικρατεί αναρχία. Πιθανόν αυτό να ισχύει και για την ίδια τη ζωή, αλλά δεν είμαι ειδικός στη ζωή για να πω κάτι τέτοιο με σιγουριά. Αντιμετωπίζουμε μια τεράστια κρίση από την άποψη της ηγεσίας τόσο στη λίγκα, όσο και στην ομοσπονδία. Οι υπεύθυνοι της λίγκας σπαταλούν ενέργεια στο πως θα πολεμήσουν ο ένας τον άλλον, παραμελώντας σημαντικά καθήκοντα. Για να τονίσω το παραπάνω αρκεί να πω ότι 5-6 πρόεδροι έχουν αλλάξει τα τελευταία 10 χρόνια. Η Ομοσπονδία αποτελείται από αρκετούς ερασιτέχνες που είναι παθιασμένοι με το μπάσκετ, πολλοί εκ των οποίων προέρχονται από μικρά σωματεία, όπου διαχειριζόντουσαν μικρές απομιμήσεις μεγάλων συλλόγων. Για αυτό δεν είναι επαγγελματίες, αλλά άνθρωποι που βγάζουν χρήματα από άλλες ασχολίες και δεν βρίσκονται πολύ κοντά στα προβλήματα που καλούνται να λύσουν. Κι είναι συχνές οι παρεξηγήσεις όταν κάποιος προσπαθεί να συνδέσει τον επαγγελματικό και τον ερασιτεχνικό αθλητισμό. Το κάθε κομμάτι έχει τις δικές του ανάγκες και προβλήματα κι είναι σημαντικό να κατανοούμε τη διαφορά".